

นักเรียนหลังห้อง กับเด็กอ่อนแอ

นำเสนอเมื่อ : 27 ก.ค. 2552

ก่อนที่จะเรียนจบด้านศึกษาศาสตร์ ก็ต้องไปอบรมเข้มที่ มสธ. ท่านอาจารย์ที่เป็นวิทยากรประจำกลุ่ม ท่านก็ฝากมาว่าอย่าทิ้งนักเรียนที่เรียนอ่อน เพราะเป็นกลุ่มเด็กที่นาสงสาร และให้ไปคุยกับพวกเขา เราก็จะรู้อะไรอีกมากมาย

สมัยผมเป็นนักเรียนนั้น
การนั่งในหลังเรียนก็เป็นตัวบ่งบอกถึงความเก่งได้
โดยเด็กที่เรียนเก่งจะนั่งประมาณ 2 แถวหน้า ถัดมาก็พวกเรียนปานกลาง
และหลังสุดก็จะเป็นพวกเรียนอ่อน คำสาเรียนอ่อนกับเกเร เหมือนจะใกล้กับ
แต่จริง ๆ เด็กเรียนอ่อนก็ไม่ใช่เด็กเกเรเสมอไป
เด็กเรียนเก่งบางคนออกจะเกเรก็มีด้วยซ้ำ
ผมจัดเป็นเด็กประเภทเรียนระดับปานกลาง
แต่ก็ได้เห็นชีวิตที่นาสงสารของเด็กเรียนอ่อนหลายเรื่องเหมือนกัน
เรื่องแรกครูสมัยผมมักจะขึ้นชอบเด็กเรียนเก่ง
และเด็กเรียนเก่งทำผิดไม่ค่อยจะถูกลงโทษเท่าไรนัก หรือลงโทษก็สถานเบา
แต่ถ้าเป็นเด็กเรียนอ่อนทำผิดมักจะถูกลงโทษแบบค่อนข้างแรง
ในความคิดผมนะ ถึงตอนนั้นมองย้อนไปผมก็ยังมีความรู้สึกเหมือนเดิมแหละ
เรื่องต่อมาเวลาจัดทำงานกลุ่ม พวกเด็กเก่งอยู่เฉย ๆ ก็มีคนไปทาบทาม
เด็กเรียนอ่อนนะเธอ จะเขากลุ่มไหนเพื่อนฝูงก็ไม่ต้อนรับ
โดยเหตุผลว่าพวกเพื่อน ๆ มักจะมองเด็กเรียนอ่อนว่าขี้เกียจ
ไม่อยากเอามาเป็นภาระของกลุ่ม สุดท้ายพวกเรียนอ่อนก็ต้องจัดกลุ่มกันเอง
แต่ผลงานที่ออกมากลับดีกว่าหลาย ๆ กลุ่มด้วยซ้ำไป
ทำให้ผมได้ความคิดว่าเด็กเรียนอ่อนนะ ถึงวิชาการไม่เก่ง
แต่ความสามารถด้านอื่นมีอยู่ในตัวไม่ด้อยกว่าเด็กเก่งด้วยซ้ำ
ตัวผมเองโชคดีที่มีพรสวรรค์ในการพูด
เลยไม่ค่อยลำบากกับงานที่ต้องออกไปบรรยายหน้าห้องนัก
สำหรับปัญหาของตัวเองสมัยผมเป็นนักเรียน ม.1
เป็นเด็กไม่แข็งแรงก็มีปัญหาไม่ต่างไปจากเด็กเรียนอ่อน
โดยเฉพาะในชุมนุมลูกเสือ ครูให้จัดหมู่ๆละ 7 คน ปรากฏว่าผมเข้ากลุ่มไหน
เพื่อนก็ไล่ เพราะผมไม่แข็งแรงกลัวเป็นภาระเพื่อน

สุดท้ายผมก็ยืนอยู่นอกกลุ่มคนเดียว สุดท้ายครูก็จัดเข้ากลุ่ม ๆ หนึ่ง
ซึ่งก็ถือเป็นบุญคุณของเพื่อนกลุ่มนั้น เพราะเหตุผลก็เพราะจำเป็นต้องรับไว้
เพราะเกรงใจครู ดังนั้นเวลาจะทำอะไรผมต้องลำบากมากกว่าคนอื่น
เพราะเพื่อน ๆ ก็มองผมว่าผมเป็นตัวภาระของกลุ่ม
ดังนั้นผมจึงต้องทำตัวไม่ให้เป็นภาระกับคนอื่น
ด้วยการพยายามช่วยเหลือตัวเองให้ดีที่สุด พึงพาคนอื่นให้น้อยที่สุด
แต่ก็ผ่านกิจกรรมลูกเสือมาแบบกดดันไม่มีความสุข
ทั้งที่กิจกรรมนี้สำหรับเด็กผู้ชายน่าจะสนุก มากกว่า
สมัยเรียนนั้นผมก็มักจะป่วยและขาดเรียนบ่อย การเรียนจึงไม่ค่อยมันเพื่อน
แต่ก็รักษาระดับปานกลางไว้ ผมพยายามที่จะเรียนให้ดี
แต่ก็คะแนนก็ไม่กระเตื้อง
จนในที่สุดพบก็ได้รับหนังสือวันเด็กเรื่องเคล็ดลับวิธีเรียนเก่ง ก็ลองปฏิบัติตาม
ก็ได้ผลดีพอสมควร แต่ก็ยังไม่เด่นนัก ผมจึงเข้าไปอ่านหนังสือในห้องสมุด
ซึ่งผมชอบอ่านหนังสือเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ทำให้ผมมีความรู้หลายเรื่อง
โดยเฉพาะวรรณคดี ประวัติศาสตร์
เวลาผมบรรยายหน้าชั้นผมก็สามารถโยงเรื่องที่บรรยายไปกับเรื่องที่ผมทราบว่า
ก็กลายเป็นที่ยอมรับของเพื่อนในอีกไม่นานต่อมา ดังนั้นเมื่อผมมาเป็นครูแล้ว
ผมก็นำความรู้ร่วมกับประสบการณ์ที่ได้พบ
มาใช่เมื่อผมพบเด็กมีปัญหาในการเรียน
สิ่งแรกที่ต้องทำก็คือเรียกเด็กมาคุยให้ทราบถึงปัญหา แล้วค่อย ๆ
แก้ไขแบบนิ่มนวล และพยายามหากิจกรรมสำหรับเด็กที่มีปัญหาได้ทำ
เพื่อแก้ปัญหาที่เด็กได้พบ ก็ผลตอบรับดีพอสมควร
ซึ่งผมก็คงต้องพยายามต่อไป